

Dragi gospod Doropoljski!

Nisem še pisal veliko pisem, samo svojemu bratu, ki študira v Ljubljani. Prosim, oprostite mi, če bom kako napako napravil. Pišem zato, ker mi bo tako všeč, ko bom dobil odgovor v „Zvončku“. Rad berem „Zvonček“. Tudi v šol ga beremo. V IV. razred hodim h gospodu Stepišniku. Prosim, jaz bi Vam pisal več, pa si ne upam, ker nimate časa. Drugič Vam povem o našem premo-govniku, če marate.

Pozdravlja Vas

Franc Kozjak,
Toplice pri Zagorju ob Savi.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Nič se ne smeš bati, da bi se kaj ustrašil, ako mi pošlješ daljše pismo. Zato pa kar sedi in nam opiši premo-govnik. To bo zani-malo vse „Zvončkove“ bralce.

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Že večkrat sem čital v „Zvončku“ pi-semca, ki jih pošiljajo učenci v Vaš kotichek. Sam Vam pa vendar nisem še nikoli kaj pisal. Ko so pa prišli letos v naš trg vojaki, sem se pa vendar odločil, Vam nekaj o tem po-ročati. Že en teden poprej smo zvedeli, da pridejo. Od takrat naprej smo govorili samo o njih; posebno mi mladi smo preudarjali, kakšni bodo, koliko jih bo in ali bodo na konjih ali peš. Napočil je dan njihovega prihoda. Kar naenkrat zakriči vaška mladina: „Že gredo, že gredo!“ In istočasno se že tudi zasliši godba. Ves trg je priletel skupaj, in nismo se mogli nagledati velike množice vojakov. Natančneje o tem Vam poročam o priliki.

Srčno Vas pozdravlja

Vladko Kramar
na Vranskem.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

Z današnjim pismom nas seznanjaš s prihodom vojakov, sedaj nam pa povej o njih še kaj več. Gotovo bo to zanimalo vse „Zvončkove“ koticekarje.

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Rad čitam „Zvonček“, posebno Vaš kotichek. „Zvonček“ dobim vsak mesec, ker sem naročnik. Hodim v III. razred. Imamo dobrega učitelja g. Ivana Petriča. Moj brat Boris je star štiri leta. — Kaj mislite, ali bodo združeni balkanski na-rodni pregnali Turka iz Evrope?

Srčno Vas pozdravlja

Cvetko Kristan,
učencem III. razr. v Spodnji Šiški.

Odgovor:

Ljubi Cvetko!

Ker se nečejo Turki podati, se mora vojna na Balkanu nadaljevati. Združeni balkanski narodi bodo z vso silo pritisnili na Turka in ga pregnali iz Evrope, kjer je 500 let uga-njal svoje grozovitosti. Vsaka krivica se končno maščuje.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Zopet Vas hočem danes nosetiti z majh-nim pisemcem. V šoli me najbolj veseli zem-ljepis in spise. Zemljepis me posebno veseli. To pač ni čudo, saj je tudi moj oče veliko prepotoval. Bil je v Ameriki in še celo v Aziji. Iz Amerike je prinesel tudi jagodne rastline, ki jih imamo nasajene na vrtu in imajo v začetku meseca julija kaj okusen sad. Vkuhan je posebno dober za rumeno potičico. Bil je tudi v Idriji na Krajskem, v Cerknici ter občudoval biser kranjske de-žele, namreč Bled. Iz Idrije je prinesel tudi kosček rude, v kateri se nahaja živo srebro.

Drugič me pa tudi posebno veseli spisje. Usojam se Vam poslati prvi spis iz svoje spisnice. Prosim, blagovolite popraviti napake. Spis se glasi tako-le:

Oj, ti prelepa pomlad!

Oj, ti prelepa pomlad! Res si prišla s tako lepimi dnevi, a kaj je za temi dnevi, tega tedaj ni vedel nihče. To pa vidimo sedaj. Kje je sedaj toplo solnčece, ki daje toploto in življenje vsej naravi? Kje je sedaj tvoj vedno veseli in smehlajoči obraz? Zakaj pustiš še dalje gospodovati starki zimi, ko je že vendar čas, da prdeš ti, mladenka pomlad? Ne vidiš, kaj nam je že vse storila starka zima? Črešenj ne bomo imeli nič, prav nič in menda tudi sliv in orehov ne. Vedno in vedno se zbirajo oblaki in dež skoraj ne preneha. Pa tudi mrzli krivec piha, da nam pretresa ude. Pogledj zdaj pod lipo na vaško trato! Kje so tisti veseli obrazki, polni življenja in veselja? Vsi so v hiši kakor ptiček v kletki in žalostno lukajo skozi okence, kdaj bi zagledali tebe. Toda vendar se jih nočeš usmiliti. Ali ti ni dolgčas, da paseš lenobo? Saj je še meni, ki pomagam materi, dolgčas. Pridi torej kmalu, kmalu, prelepa, cvetoča pomlad!

Prosim, ne zavrnite mojega skromnega pisemca in ga, ako je mogoče, priobčite v svojem kotičku.

Iskreno Vas pozdravlja Vam vdana

Anica Tomažičeva
pri Sv. Benediktu.

Odgovor:

Ljuba Anica!

S tem ustrezam Tvoji prošnji, pozneje pa priobčim tudi nekaj Tvojih pesemc, ki si mi jih poslala.

*

Blagi gospod Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem pisati. Rad čitam Vaš „Zvonček“, ki ga dobivam v šoli. V šolo hodim h gospodični učiteljici. V naši šoli se učimo tudi nemško. Po velikih počitnicah pojdemo v novo šolo, ki se je že jako veselimo. Tudi Velike noči se že veselimo. V našem kraju je bilo dozdej jako lepo vreme. Prosim odgovora.

Pozdravlja Vas

Jurij Štular,
učenc II. razreda v Šmihelu pri Pliberku
(Koroško).

Odgovor:

Ljubi Jurij!

Velike počitnice so že davno minile, in sedaj si že gotovo v novi šoli. V prihodnjem pismu nam povej, kaka je Tvoja nova šola. Zmeraj sem vesel, kadar dobim slovensko pismo iz Koroške. Živel! koroški Slovenci

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Moj brat naročuje „Zvonček“. Rada berem knjige, posebno mi ugaja Vaš kotiček. Veselim se velikonočnih praznikov. Grem tudi letos k prvemu svetemu obhajilu.

Z odličnim spoštovanjem Vaša vdana

Anica Salmičeva,
učenka IV. razr. v Celju.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Pohvaliti moram Tvojega brata, ki je naročnik našega lista. Pohvaliti pa moram tudi Tebe, ki si prijateljica knjig. Ostani jim vedno zvesta, saj nas knjige uče in razveseljujejo.

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Hodim v šolo komaj tretje leto. Učim se prav rad, posebno risanja. Imam sedaj že tretjega gospoda učitelja. Dosedanji gospod učitelj Medič je šel v Trst. Želim mu vse najhujše! Danes je prišel namesto njega drug gospod učitelj Imenuje se Delkot. Tudi ta gospod bo dober. Še Vam bom poročal, pa tudi kako risbo Vam pošljem. Pozdrav!

Viktorijan Pečarič,

učenc I. razreda na Sp. Škofijah, Istra.

Odgovor:

Ljubi Viktorijan!

Sedaj pričakujem prihodnjega Tvojega pisma, ki mu priložim tudi kako risbo, da jo morem potem priobčiti v svojem kotičku.

Kotičkove risbe.

J. Veronik: Planinska koča.